

РЕШЕНИЕ

№ 1718

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **4456** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по жалба на [фирма], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-2600/538 от 06.03.2020г., издаден от зам.изпълнителния директор на ДФ “Земеделие“.

В жалбата се релевира, че акта е нищожен. Освен това се излагат доводи за, че същият е незаконосъобразен, поради неговата необоснованост, противоречие с приложимите материалноправни разпоредби и допуснати от административния орган съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Жалбоподателят сочи, че АУПДВ установявал публично вземане, което не е възникнало нито по силата на приложимите правни норми, нито съгласно влязъл в сила акт на компетентен орган. Акта за прекратяване се отнасял конкретно за кампания 2017 г. В Акта за прекратяване се посочвало, че същият се издава „в съответствие с чл. 63, т. 1, във връзка с чл. 77, т. 4. б. „в“ от Регламент (ЕС) на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и за отмяна на регламенти (Е.) № 352/78, (ЕО) № 165/94, (ЕО) № 2799/98, (ЕО) 814/2000, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 485/2008 на Съвета („Регламент № 1306/2013), като с нормата на чл. 77, т. 4, б. „в“ от същия Регламент се определяла само и единствено една конкретна санкция, а именно - изключване от правото на участие в съответната мярка за подпомагане. В Акта за прекратяване не съдържало каквото и да е изявление на компетентния орган, от което за дружеството да е станало ясно, че по силата на този Акт за него възниква или ще възникне задължение за връщане на пълния размер на получените помощи за 2015 г. и

за 2016 г. Същевременно, след получаването на горния акт дружеството е получило уведомителни писма за оторизация на суми за предходни периоди, поради което на практика дружеството не е имало правен интерес да оспори Акта за прекратяване. Освен това в Акта за установяване на публичното държавно вземане се сочило, че дружеството дължи връщане на пълния размер на получените суми на основание чл. 15, ал. 4, т. 2, б. „а” от Наредба № 4, но горната норма в случая не била приложима, тъй като тя регламентирала задълженията за връщане на суми, в случаите, когато ангажиментът е прекратен през първите три години от срока на същия. В конкретния случай обаче, както било посочено изрично в Писмо И.. № 02-220- 2600/2112 от ДФ „Земеделие”, получено от дружеството на 21.09.2018 г., „2015 г. е първа година от поетия от Вас ангажимент”. Актът за прекратяване е издаден през 2018 г. - тоест, след изтичане на третата година от срока на ангажимента и съответно- посочената в Акта норма на чл. 15, ал. 4, т. 2, б. „а” от Наредба № 4 не била приложима. Изтъква, че тъй като нито съгласно приложимите правни норми, нито по силата на Акта за прекратяване, нито по силата на друг влязъл в сила административен акт, на дружеството не е наложена санкция по чл. 77, т. 4. б. „б” от Регламент № 1306/2013 г., нито за същото е възникнало задължение за връщане на 100 % от полученото финансово подпомагане за 2015 г. и за 2016 г., с Акта за установяване на публично държавно вземане се установявало вземане, което не съществувало, което водило до нищожност на Акта. Алтернативно счита, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен, тъй като са били допуснати нарушения на основни принципи на административния процес, установени в чл. 7, чл. 9 и чл. 35 от АПК, а именно - принципите на истинност и на служебно начало. Не били изяснени фактите и обстоятелствата, които са от значение за случая и не били обсъдени обясненията и възраженията на дружеството, а именно - че невъзможността след 2016 г. да бъдат извършвани заявените биологични дейности върху част от заявените през 2015 г. площи се дължала на обстоятелства, които са изцяло извън контрола на [фирма] и които дружеството не е имало как да предвиди през 2015 г., една година преди приемането на изменението на ЗСПЗЗ. Близко две години след издаването на Акта за прекратяване, Зам. изпълнителният директор на ДФ „Земеделие” е издал Акта за установяване на публично държавно вземане, който обаче противоречил на всички посочени европейски регламенти, уреждащи тези обществени отношения. Освен това Параграф 4 от чл. 47 от Регламент № 1305/2013 г. изрично предвиждал, че възстановяване на получената помощ не се изисквала в случаите на форсмажорни и извънредни обстоятелства, както са определени в член 2 от Регламент № 1306/2013, каквото обстоятелство било изменението на разпоредбата на чл. 37в, ал. 2 от ЗСПЗЗ. Дори и да се приемело, че конкретната фактическа обстановка не представлявала „отчуждаване” по смисъла на § 1, т. 9, б. „е” от ДР към Наредба № 4, следвало да се вземе предвид нормата на параграф 5 от Преамбюла на Регламент № 1306/2013 г., който изрично и еднозначно предвижда че с Регламента се въвежда неизчерпателен списък с възможни случаи на непреодолима сила и извънредни обстоятелства, които да бъдат признати от компетентните национални органи. Оспореният АУПДВ противоречал и на нормите на чл. 63 и чл. 64 от Регламент № 1306/ 2013 г., както и на параграф 35 от преамбюла и на чл. 4 от Делегиран регламент № 640/ 2014 г. Акта противоречал на параграф 35 от преамбюла на Делегиран Регламент № 640/ 2014 г., като наложената санкция противоречала на принципа на пропорционалност и на целта на закона. Противоречал и на параграф 4. б. „б” от чл. 77 от Регламент № 1306/2013 г.,

съгласно който санкцията може да бъде под формата на връщане на сума, изчислена на базата на съответното количество и/или периода, свързани с неспазването, а не с целия период на ангажимента. Дори да се приемело, че жалбоподателят дължал връщане на суми, следвало да се приложи не нормата на чл. 15, ал. 4, т. 2, б. „а” от Наредба № 4, а нормата на чл. 15, ал. 4, т. 2, б. „б” от Наредба № 4 и дружеството следва да възстанови 40 % от получената по мярката финансова помощ. При условията на алтернативност моли съда да обяви акта за нищожен или да го отмени, или да го отмени частично, в частта му, с която на жалбоподателя е наложена санкция над 40 % от изплатената финансова помощ за 2015 г. и 2016 г., както и да върне преписката на административния орган, като му дадете задължителни указания по тълкуването на закона, а именно - че санкцията следва да бъде съобразена с обстоятелството, че ангажиментът е прекратен през четвъртата година от същия по смисъла на приложимата редакция на нормата на чл. 15, ал. 4 от Наредба № 4.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорвания акт. Претендира разности.

Ответникът по жалбата- Зам. Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, редовно призован, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура редовно призовани, не изпращат представител, не дават становище по жалбата.

По допустимостта на жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс, като актът за публично държавно вземане се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, административните актове могат да се оспорят в 14/четиринадесет/-дневен срок от съобщаването им, като жалбите или протестите се подават чрез органа, издал оспорвания акт, съобразно разпоредбата на чл. 152, ал. 1 от АПК. Жалбата против АУПДВ, издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С. е в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК 14 /четиринадесет/- дневен срок за оспорването на същия. Подадена е от лице, адресат на АУПДВ, за което лице този АУПДВ създава неблагоприятни последици, тъй като засяга негови права и законни интереси, а именно – със същия му се определя подлежащо на възстановяване публично държавно вземане, в посочения в АУПДВ размер. Ето защо съдът намира, че така подадената жалба е допустима – като подадена в срок, в предвидената от закона писмена форма и от лице- надлежна страна, която с оглед на гореизложеното, има право и интерес от оспорването, поради което и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

[фирма] е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 182022 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.). Одобрен е за участие по м.11 „Биологично земеделие” от ПРСР 2014-2020 г. с направление „Биологично растениевъдство” през кампания 2015.

С влязъл в сила Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие” от ПРСР 2014-2020 г. с изх.№ 01-2600/538#6 от 31.08.2018 г.,

ДФ „Земеделие” - Разплащателна агенция, е прекратил поетият ангажимент на [фирма]. В същия е изложено, че били извършени административни проверки на заявлението, включващи автоматично географски сравнение на одобрените/референтните парцели по мярка 11 „Биологично земеделие“ направление „Биологично растениевъдство“ и тези заявени по направлението през текущата кампания в И.. Процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените бенефициента през текущата кампания парцели, спрямо одобрените /референтните парцели/ за участие по направление „Биологично растениевъдство“ е 47.5 %, съгласно Приложение 1. Посочено е изрично, че съгласно чл.15, ал.3, т.1 от Наредба №4 от 24.02.2015 г. ДФЗ прекратява поетия ангажименти подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал.4, когато не са изпълнени изискванията на чл.17, ал.2 от същата наредба.

С писмо с изх.№ 01-2600/538 от 27.12.2018 г., ДФЗ-РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл.26, ал.1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване па АУПДВ. Посочено е, че на основание чл.37, ал.2 ЗПЗП и във вр. с чл.29, чл.29 и чл.32 от Регламент /ЕО/ №809/2014 г. на Комисията от 17.07.2014 г. са извършени всички задължителни административни проверки и проверки на място по заявлението и са изплатени следните суми по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 г., с направление „Биологично растениевъдство“: През първата година от ангажимента- за заявление е УИН: 22/050615/59606 за кампания 2015- Б. 2- 64600.86 лв.; През втората година от ангажимента- за заявление с УИН: 22/280616/65610 за кампания 2016- Б. 2- 66152.98 лв. Общата изплатена сума по направление „Биологично растениевъдство”, представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините, предхождащи годината па прекратяване на ангажимента, е в размер на 130753.84 лв. Указано е на [фирма], че в съответствие с чл.15, ал.4 , т.2, б.“а“ от Наредба №4 от 24.02.2015 г., следва да възстанови 100% от 130753.84 лв., което се равнява на същата сума. Предоставен е 7-дневен срок за доброволно плащане. В случай на несъгласие е дадена възможност в 7-дневен срок да предостави възражения и допълнителни доказателства, относими към изложените констатации.

С писмо с вх.№ 01-2600/538 от 23.01.2019 г. кандидатът възразил срещу откритото производство по издаване на АУПДВ.

На 06.03.2020г. на основание чл. 15, ал.3, т.1 и ал. 4, т.2, буква “а” и чл. 17, ал. 2 от Наредба №4 от 24.02.2015, чл. 59, ал. 1 и 2 от Административно-процесуалния кодекс и във връзка с чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс, и чл.20а, ал.1 от Закона за подпомагане на земеделските производители зам.изпълнителния директор на ДФ “Земеделие“ издал по отношение на [фирма] Акт за установяване на публично държавно вземане №01-2600/538, представляващо изплатена субсидия по направление „Биологично растениевъдство” за кампании 2015 и 2016 във връзка с подадени от [фирма] Заявления за подпомагане с УИН 22/050615/59606 и УИН 22/280616/65610 в размер на 130753.84 лв (сто и тридесет хиляди седемстотин петдесет и три лева и осемдесет и четири стотинки), на основание чл. 15, ал.3, т.1 и ал. 4, т.2, буква “а” от Наредба №4 от 24.02.2015г. за прилагане на м. 11 „Биологично земеделие“.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от старините писмени доказателства. С протоколно определение на съда 25.11.2020 г. е прието за установено, че 2015 г. е първата година по ангажимента на жалбоподателя

по мярка 11, както и дружеството е изпълнило ангажиментите си по мярката за 2015 г. и 2016 г.

При така установеното от фактическа страна и след преценка и анализ на приобщените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, от правна страна съдът намира следното:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Предвид това, че за валидността на акта съдът следи служебно и във връзка с доводите на жалбоподателя за нищожност на издаденото разпореждане намира следното: Обявяването на нищожността от съда може да се извърши по два начина – когато при оспорване на административен акт, в законово определения срок, съдът констатира, че актът е нищожен, и при изрично сезиране на съда с искане за прогласяване на нищожност – безсрочно по реда на чл. 149, ал. 5 от АПК. В двата случая за оспорването е необходимо да е налице правен интерес на оспорващия, като настоящия казус искането за прогласяване на нищожността на процесното разпореждане, потвърдено с оспорваното решение е направено с депозираната в срок жалба. Правен интерес за оспорващия, в по-широк смисъл ще е налице, когато с оглед правната сигурност и силата на присъдено нещо, каквато съдебният акт несъмнено има – се прогласи *erga omnes* какви са правните последици, респ. липсата на такива, от евентуална нищожност. Интересът на оспорващия е мотивиран и имплицитно свързан с правото му да може да изисква от всички да се съобразят с правноустановеното в съответното съдебно решение. Такъв интерес за оспорващия е налице, ако без това оспорване не би могъл да защити своите права и законни интереси, ако искането за прогласяване на нищожност е абсолютно необходим и единствен процесуален способ за правната му защита с оглед избягване на неблагоприятни правни последици. С други думи, правният интерес от обявяването на нищожността се състои в промяна в правното положение на заинтересувания, което настъпва в резултат от обявяване на нищожността. Процесуалноправният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материалноправния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причина за изискването, той да е налице към момента на оспорването – подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той следва да е личен, пряк и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорващия или за които той поражда задължения. Съдебният процес е пътят за осъществяването на материалното право и в тази връзка не би

могло да бъде отказано на правоимащия да поиска от съда да прогласи нищожността на акт, който го уврежда или би го увредил. Особено след като законодателят не обвързва обявяването на нищожността на административен акт със срок. Следва да се има предвид уточнението, че не съществува правен интерес от искане за прогласяване на нищожност на административен акт, ако съдът вече се е произнесъл относно неговата законосъобразност да следи и за нищожност, и ако установи такава – да я прогласи – чл. 168, ал. 2 от АПК. Влезният в сила съдебен акт преклудира и правото по чл. 149, ал. 5 от АПК да се иска обявяването на нищожност без ограничение във времето. Това е гаранцията за стабилитета на административния акт – недопустимо е позоваване на нищожност, след като административният акт е преминал през съдебен контрол за законосъобразност. Във всички случаи, при оспорване на административните актове с искане за прогласяване на нищожност трябва да се докаже пред съда, че е налице засягане или предстоящо засягане на права или законни интереси. В тази връзка следва да се има предвид Решение № 5/17.04.2007 г. по к.д № 11/2006 г., съгласно което "прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права". Правният интерес следва да е правомерен, личен и обоснован, както и да е налице към момента на предявяване на претенцията пред съда. Преценката в тази насока е в правомощията на съда за всеки конкретен казус.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и

изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

В случая съдът не констатира такива пороци в акта, които да го правят нищожен. Оспореният акт за установяване на публично държавно вземане е издаден от материално и териториално компетентен административен орган зам.изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, предвид разпоредбата на чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП, която в приложимата ѝ редакция (изм. и доп., ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.), предвижда, че изпълнителният директор може да делегира със заповед правомощията си, произтичащи от правото на Европейския съюз или от националното законодателство, както и такива, делегирани на основание чл. 2д, ал. 2, включително за вземане на решения, произнасяне по подадени заявления за подпомагане и формуляри за кандидатстване и/или сключване на договори за финансово подпомагане, административни договори по Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове и по подадени заявки и искания за плащане, на заместник-изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. В изпълнение на това правомощие, на основание чл. 20, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от ЗПЗП, с представената по делото и приета като доказателство Заповед №03-РД/2891/23.07.2019 г., издадена от изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", на посочените в заповедта основания, на П. С.– заместник-изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", са делегирани редица правомощия, в т. ч. и такива за издаване и подписване на АУПДВ /т.3/. Предвид изложеното и предвид вида на оспорения акт- АУПДВ, същият се явява издаден от лице, действащо при надлежно упражняване на делегираните му правомощия, в рамките на неговата материална и териториална компетентност.

На следващо място, обжалваният АУПДВ е постановен в изискуемата писмена форма, като са посочени правните основания за неговото издаване- нормативните разпоредби, регламентиращи материалноправните предпоставки за упражненото от административния орган правомощие и разяснено е съдържанието на разпоредените правни последици, както и са описани и фактическите основания за издаването на акта.

Съдът намира, също така, че при издаването на обжалвания АУПДВ, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да обуславят неговата незаконосъобразност, противно на твърдението, направено в жалбата.

Предвид изложените по- горе фактически установявания по делото, съдът намира, че административният орган е спазил разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от АПК, като е уведомил адресата на бъдещия акт за започналото производство по издаването му, какви са констатираните обстоятелствата и какъв е характера на

това производство, както и намира, че е спазена и разпоредбата на чл. 34 от АПК, като е предоставена възможност на земеделския производител да депозира възражения и допълнителни доказателства, от която възможност последният се е възползвал, като е депозирал такова писмено възражение с приложени писмени доказателства към него, обсъдени по-горе в настоящото изложение. Спазена е разпоредбата на чл. 35 от АПК, като видно от мотивите към оспорения АУПДВ, в същите изрично са посочени постъпилото възражение и приложените към него писмени обяснения и писмени доказателства, както и е отразено, че не приема изложените аргументи във възражението за основателни, тъй като те не опровергават първоначалните констатации за допуснато от ползвателя неспазване на договора за предоставяне на финансова помощ. Ето защо доводите на жалбоподателя за неспазване на чл.35 АПК са неоснователни.

По отношение материалната законосъобразност на оспорения АУПДВ, издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", съдът намира следното:

Съгласно легалното определение на § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП, "Разплащателна агенция" (РА) е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз.

Според чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, РА е длъжна да предприеме необходимите действия за събиране на недължимо платени и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз, а съгласно чл. 27, ал. 5 от ЗПЗП, вземанията на РА, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК.

От своя страна, нормата на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, установява, че публични са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз.

Съгласно чл. 165 ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. А нормата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК установява, че ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното

вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Обжалваният в настоящото производство АУПДВ е издаден на основание на основание чл. 15, ал.3, т.1 и ал. 4, т.2, буква "а" и чл. 17, ал. 2 от Наредба №4 от 24.02.2015, чл. 59, ал. 1 и 2 от Административно-процесуалния кодекс и във връзка с чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс, и чл.20а, ал.1 от Закона за подпомагане на земеделските производители зам.изпълнителния директор на ДФ "Земеделие".

Съгласно разпоредбата на чл.15, ал.3, т.1 от Наредба №4 от 24.02.2015г. за прилагане на м. 11 „Биологично земеделие“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. Държавен фонд "Земеделие" прекратява поетия ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4, когато: 1. не са изпълнили изискванията на чл. 17, ал. 2. Според новелата на ал.4 на чл.15 от същия подзаконов нормативен акт подпомаганите земеделски стопани възстановяват получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, когато: 2. е прекратен поетият многогодишен ангажимент; в зависимост от кампанията на първоначално одобрение по мярката до кампанията, в която е прекратен ангажимент по ал. 3, т. 1, 2, 4 и 5, възстановяват: а) 100 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на третата година.

Съгласно чл. 17, ал. 1 от Наредба № 4/2015 г. дейностите по направление "биологично растениевъдство" се извършват върху едни и същи площи за едни и същи блокове на земеделското стопанство в петгодишен период от поемане на задължението. В чл. 17, ал. 2 от същата наредба е предвидено, че одобрената площ за извършване на дейности по направление "биологично растениевъдство" може да бъде намалена с не повече от 10 %, като всяка година поне 90 % от площта по направлението се припокрива географски с площта, за която има поет ангажимент съгласно глава четвърта на настоящата наредба или в случаите по ал. 4 и 5.

По делото е безспорно, че с Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 г. с изх.№ 01-2600/538#6 от 31.08.2018 г., ДФ „Земеделие“ - Разплащателна агенция, е прекратил поетият ангажимент на [фирма]. Процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените бенефициента през текущата кампания парцели, спрямо одобрените /референтните парцели/ за участие по направление „Биологично растениевъдство“ е 47.5 %, съгласно Приложение 1. В този акт изрично е посочено, че съгласно чл.15, ал.3, т.1 от Наредба №4 от 24.02.2015 г. ДФЗ прекратява поетия ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал.4, когато не са изпълнени изискванията на чл.17, ал.2 от същата наредба. Ето защо доводът на жалбоподателя, че е предупреден за последиците от прекратяване на ангажимента е неоснователен. Липсват данни

същият акт да е оспорен, поради което е влязъл в сила.

Прието за установено по делото е, че 2015 г. е първата година по ангажимента на жалбоподателя по мярка 11, както и дружеството е изпълнило ангажиментите си по мярката за 2015 г. и 2016 г. Предвид това безспорно 2017 г. се явява третата година от поетия биологичен ангажимент по посочената мярка.

Според чл. 63, т. 1 от Регламент (ЕС) № 1306/2013, ако се установи, че даден бенефициер не изпълнява критериите за допустимост, ангажиментите или други задължения, свързани с условията за предоставяне на помощта или подкрепата, предвидена в секторното законодателство в областта на селското стопанство, помощта не се изплаща или се оттегля изцяло или частично и, когато е приложимо, съответните права на плащане съгласно член 21 от Регламент (ЕС) № 1307/2013 не се предоставят или се отменят, а съгласно чл. 77, т. 4 б. "в" от Регламент (ЕС) № 1306/2013, административната санкция може да е именно във формата на изключване от правото на участие в съответната схема за помощ или мярка за подпомагане, какъвто е и настоящият случай.

От влезлия в сила АПБА се установява, че по мярка 11 "Биологично земеделие" по време на поетия петгодишен ангажимент (считано от 2015 г.) жалбоподателят подава заявление за подпомагане с УИН 22/080617/86113 и Приложение за кандидатстване по мярка 11 "Биологично земеделие" за кампания 2017, като процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените за кампания 2017 г. парцели, спрямо одобрените /референтните/ парцели за участие по направление "Биологично растениевъдство" е 47, 5%, което представлява неспазване на изискването по чл. 17, ал. 2 от Наредба № 4/24.02.2015 г. и представлява основание за прекратяване на многогодишния ангажимент. Т.е., възстановяването на получените средства е последица от влизане в сила на посочения вече АПБА с И.. № 01-2600/538 от 31.08.2018 г., поради което въпросите, свързани с административните проверки и процентното съотношение не следва да бъдат коментирани в настоящото производство, доколкото по този въпрос между страните по делото има влязъл в сила административен акт.

Както бе посочено по-горе, според чл. 15, ал. 4, т. 2, б. "а" от Наредба № 4/24.02.2015 г., при прекратяване на ангажимента до края на третата година, земеделският стопанин е задължен да върне 100% от изплатената по мярката финансова помощ. По отношение на размера на получената до момента финансова помощ от [фирма] между страните по делото няма спор, и следва да се приеме, че същата е в посочения в оспорения акт размер, а именно- 13 0753.84 лв. за кампании 2015 г. и 2016 г. Предвид прието за установено по делото, че 2015 г. е първата година по ангажимента на жалбоподателя по мярка 11, то безспорно 2017 г. се явява третата година от поетия биологичен ангажимент по посочената мярка. Именно предвид установеното за кампания 2017 г. припокриване е издаден Акта за прекратяване на биологичния ангажимент, независимо, че е издаден на 31.08.2018 г. Ето защо е

неоснователен довода на жалбоподателя, че не е приложима нормата на чл. 15, ал. 4, т. 2, б. „а” от Наредба № 4, а нормата на чл. 15, ал. 4, т. 2, б. „б” от Наредба № 4, съгласно бенефициента следва да възстанови 40 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на четвъртата година.

На следващо място неоснователно е позоваването на жалбоподателя, че изменението на чл. 37в, ал. 2 от ЗСПЗЗ изключвало налагането на санкция, доколкото било във волята на бенефициента. Съгласно тази разпоредба (Нова - ДВ, бр. 13 от 2007 г., изм., бр. 10 от 2009 г., изм. и доп., бр. 94 от 2009 г., изм., бр. 62 от 2010 г., бр. 25 от 2012 г., доп., бр. 61 от 2016 г., в сила от 5.08.2016 г., изм., бр. 13 от 2017 г., в сила от 7.02.2017 г., бр. 58 от 2017 г., в сила от 18.07.2017 г.) Споразумението се сключва по образец, утвърден от министъра на земеделието, храните и горите, и съдържа данни за комисията, участниците, разпределените им имоти или части от имоти, включително по ал. 3, и дължимото за тях рентно плащане. Неразделна част от споразумението е картата за разпределение на масивите за ползване. Споразумението и картата се подписват от участниците и се предоставят на председателя на комисията по ал. 1. В споразумението участват ползватели, които са изплатили задълженията си по ал. 7 и по чл. 34 за земите по ал. 3, т. 2 за предходните стопански години, както и задълженията си към държавния и общинския поземлен фонд. Споразумението се сключва и актуализира всяка година до 30 август за следващата стопанска година по смисъла на § 2, т. 3 от допълнителните разпоредби на Закона за арендата в земеделието. В него не могат да се включват имоти, декларирани за обработване в реалните им граници, както и имоти с начин на трайно ползване пасища, мери и ливади. Споразумението влиза в сила, при условие че обхваща не по-малко от две трети от общата площ на масивите за ползване в съответното землище. Изменението обаче не може да се приеме нито като „отчуждаване“, нито като форсмажорно обстоятелство. Действително в преамбюла на Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския Парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и за отмяна на регламенти (Е.) № 352/78, (ЕО) № 165/94, (ЕО) № 2799/98, (ЕО) № 814/2000, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 485/2008 на Съвета е визирано, че за да се осигури съгласуваност между практиките на държавите членки и хармонизирано прилагане на клаузата за непреодолима сила от държавите членки, в настоящия регламент следва да се предвидят, където е целесъобразно, изключения в случай на непреодолима сила и извънредни обстоятелства, както и неизчерпателен списък с възможни случаи на непреодолима сила и извънредни обстоятелства, които да бъдат признати от компетентните национални органи. Тези органи следва да вземат решения относно непреодолима сила и извънредни обстоятелства за всеки отделен случай въз основа на относими доказателства и като прилагат понятието за непреодолима сила от гледна точка правото на Съюза в областта на селското стопанство, включително съдебната практика на Съда /5/. Действително, в чл.15, ал.5 от Наредба № 4/24.02.2015 г. в

случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства поетият ангажимент се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин финансова помощ. Същевременно според ал.6 на чл.15 от същата наредба случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства заедно със съответните доказателства (документи, издадени от компетентен административен орган) се съобщават в писмена форма на ДФЗ – РА, от земеделския стопанин или от друго упълномощено от него лице или от неговите правоприемници в рамките на 15 работни дни от датата, на която земеделският стопанин или упълномощеното от него лице или неговите правоприемници са в състояние да направят това. В §1, т.9 от ДР на Наредба № 4/24.02.2015 г. 9. "Форсмажорни или изключителни обстоятелства" са: а) смърт на бенефициера; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на бенефициера; в) тежко природно бедствие, което е засегнало сериозно стопанството; г) случайно унищожение на постройките за животни на стопанството; д) епизоотия или болест по растенията, която е засегнала съответно част или всички селскостопански животни или земеделски култури на бенефициера; е) отчуждаване на цялото стопанство или на голяма част от стопанството, ако това отчуждаване не е могло да бъде предвидено към деня на подаване на заявлението. В случая не е налице нито една от визираните от нормотвореца хипотези, като сред тях липсва промяна в законодателството.

При това положение, настоящият състав на съда намира оспорения по делото акт за издаден при наличието на фактическо основание за целта и съответно без противоречие с относимите материалноправни норми.

Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК. Ползвателят на помощта е бил надлежно запознат с последиците от неизпълнение на поетия ангажимент, което обстоятелство е надлежно удостоверено. Действително отговорността се явява неоправдано тежка, но същата е предвидена нормативно в действащ подзаконен нормативен акт, който земеделският стопанин се е задължил да спазва. Неоснователни са твърденията, че оспореният АУПДВ противоречал и на нормите на чл. 63 и чл. 64 от Регламент № 1306/ 2013 г., както и на параграф 35 от преамбюла и на чл. 4 от Делегиран регламент № 640/ 2014 г. Акта противоречал на параграф 35 от преамбюла на Делегиран Регламент № 640/ 2014 г., като наложената санкция противоречала на принципа на пропорционалност и на целта на закона. Противоречал и на параграф 4. б. „б” от чл. 77 от Регламент № 1306/2013 г., съгласно който санкцията може да бъде под формата на връщане на сума, изчислена на базата на съответното количество и/или периода, свързани с неспазването, а не с целия период на ангажимента, с оглед изложеното по-горе. При това положение, съдът намира, че обжалваният Акт за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие", е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и

същият е съобразен и с целта на закона, т. е. по отношение на същия не е налице което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата, се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но с оглед правната и фактическа сложност на делото намира искания размер за завишен. Съдът намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК-[ЕИК] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-2600/538 от 06.03.2020г., издаден от заместник- изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК-[ЕИК], да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14 /четиринадесет/-дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.

СЪДИЯ: